DAVE RUDDEN

RYTÍŘI

VYPŮJČENÉ TEMNOTY

RYTÍŘI VYPŮJČENÉ TEMNOTY

Copyright © 2016 by Dave Rudden

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jakub Kapras, 2020
Cover © Kreativní bojovníci s. r. o., 2020
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-7642-808-9 (pdf)

RYTÍŘI
VYPŮJČENÉ TEMNOTY

DAVE RUDDEN

KING COOL

Eilish, protože jsem jí to slíbil

„Pokud v tom nejsi až po uši, jak víš, kolik měříš?“

T. S. Eliot

PROLOG

TIK

Když se nad tím člověk zamyslel, byla rozhodně chyba zaplnit sirotčinec knihami.

Ředitel Ackerby poklepal prstem na okraj šálku. *Nedělá to dobrotu,* pomyslel si.

Hluboko pod ním na nádvoří děti mizely a zase vycházely ze stínu jeho věžní kanceláře. Utvářely hloučky a vzrušeně debatovaly. Všechny samozřejmě mluvily jen o té návštěvě. Takhle to vypadá, když zavřete dvě stě padesát hochů a děvčat na jedno místo. Minulý týden narazil do okna učebny drozd a sirotci několik dní nezavřeli ústa. Možná díky těm zatraceným knihám dokázali i určit, jak byl pták starý. Nedivil by se tomu.

Ackerby přejel pohledem budovy pod sebou. Sirotčinec Klikatín se krčil na úpatí hory, jako by ho sem někdo odkudsi upustil. Byla to sešlá kupa věží a rozlehlých ložnic třesoucích se zimou, když vál příliš ostrý vítr, a orosených potem, když udeřila vedra.

Sirotčince se obvykle úporně snaží, aby *nevypadaly* bezútěšně, ale Ackerby měl vždy pocit, že Klikatín si v bezútěšnosti přímo libuje, jako by dobře věděl, že sténání jeho zvětrávajícího zdiva a drnčení

okenních rámů je pro dětské osazenstvo ložnic jedna nekonečná noční můra.

„Pane?“

Z reproduktoru zasípal hlas zástupce ředitele a Ackerby zapíchl prst do tlačítka interkomu.

„Ano?“

„Ti na druhou hodinu jsou tady, pane. Mám je poslat dál?“

Ředitel ho sotva slyšel. Upřeně hleděl na novou budovu na pozemku ústavu, vyčnívající z nuzné šedi Klikatína jako zdravý člověk na nemocničním dvoře. Zářivě bílé zdi. Okna lesknoucí se novotou. Dveře, které při otevření neskřípají, nýbrž jen šeptají, jako když se sděluje tajemství. Před budovou čekaly děti. Tak jako každý den od první chvíle, kdy ji otevřeli.

Knihovna. Jako by dětem už tak dost nepletl hlavy ústavní kaplan.

Interkom znovu zachrčel. „Pane?“

Ackerby si povzdechl. Zběžně v nově zřízené knihovně prošel některé z ohmataných knih a výsledek ho nijak nepotěšil. Jeho vlastní kancelář zdobila skvostná díla vázaná v kůži (výraz *kniha* byl bolestně nedostatečný – šlo o *sborníky*, *spisy*, *kompendia*), ten druh knih, jichž se člověk dotýkal výhradně v rukavicích, pokud vůbec. *Některé*, pomyslel si pyšně, *ještě nikdo ani neotevřel*.

Zato knihy z knihovny, ty byly odrbané a čtené tolikrát, že se vybledlý inkoust dal někdy sotva přečíst. A obsah? Kniha vedle knihy jen samé sladkobolné příběhy o šlechetných sirotcích vysvobozených z bídy – takže se pokaždé, když přijela návštěva, pouštěla natěšená dítka do balení, jako by je tam venku div nečekal život čaroděje, udatného válečníka nebo rovnou vyvoleného krále.

Ackerby ohrnul nos. *Vyvolení*. Kdyby je někdo chtěl, neskončily by tady.

„Ano, pošlete je ke mně. A přineste nám čaj!“ Na chvíli se zamyslel. „Anebo ne, nic nenoste.“

Ředitel Ackerby nevěřil v hýčkání návštěv. Tyhle věci měly svůj pevný řád. Ministerští inspektoři museli čekat přesně deset minut;

tím je člověk ještě neznechutil, ale zároveň neměli důvod cítit se příliš důležitě. Advokáti byli přijímáni ihned (nikdy nevíte, kdo bude nakonec nucen hradit soudní výdaje) a potenciální rodiče museli čekat i půl hodiny, šlo o jistý test jejich skutečného zájmu.

Ackerby měl za to, že pokud zájemce není ochoten pít příšernou kávu a listovat přitom loňským číslem *Domova a bydlení*, dítě si jednoduše nezaslouží.

„Pane řediteli?"

Ve dveřích se objevily stíny.

Ackerby měl rád tlumené světlo. Šetřilo to peníze a také nějak podvědomě cítil, že je to pro děti zdravé – možná něco jako trénink zraku. Příchozí stáli v místech, kam světlo z Ackerbyho stolní lampy ani záře z chodby nedopadaly. Nebylo jim vidět do tváří.

Na krátkou chvíli zaváhal, zda jsou to vůbec lidé.

„Díky, že jste nás takhle narychlo přijal," pronesl menší z návštěvníků. „Nerad okrádám zaneprázdněné lidi o čas."

Pár vykročil takřka naráz. Žena byla vysoká a štíhlá, s páteří ohnutou jako staré šatní ramínko, šaty i pleť měla bílé jako sníh a vlasy sestříhané do střapatého mikáda křídové barvy. Muž vedle ní měl tělo tvaru i odstínu husího vejce a na hlavě bujnou kštici bezbarvých vlasů, které se mu na temeni všelijak kroutily a tančily, jako by se chtěly rozutéct na všechny strany. Když podával Ackerbymu ruku, vesta mu pronikavě zaskřípala.

Za běžných okolností by se Ackerby předtím, než se zeptá na jména, stroze, možná až chladně usmál a vystavil by návštěvníky o něco pevnějšímu stisku, než je zdrávo. Na svůj stisk byl Ackerby pyšný. Přečetl na to téma nejednu knihu. Pevný a bolestivý stisk – tím schůzku zcela ovládnete.

Muž ve vestě mu sevřel ruku. „Samozřejmě, okrást o čas lenocha není zločin ani v nejmenším."

Bolest.

Ackerby vzdáleně zaznamenal duté *křupání* kůstek ve vlastní dlani, jak ji návštěvník drtil v sevření – jako když zmáčknete prázdnou

plastovou lahev. Knihy pojednávající o síle poctivého stisku ustoupily změti diagramů z lékařských učebnic a pak už necítil nic.

Když muž ve vestě konečně povolil, zadržel Ackerby úlevné vydechnutí. Host se vesele zazubil, s radostným povzdechem se uvelebil v křesle a pokynul Ackerbymu, aby ho napodobil.

Z koutku ženiných úst trčela nezapálená cigareta. Žena se ani nepohnula. Jen ředitele pozorovala.

Bolest v Ackerbyho dlani ustoupila a on se vzpamatoval. *Poroučí mi, abych si sedl? V mé vlastní kanceláři?*

Opatrně obešel svůj pracovní stůl, otočil se na patě a ledově si návštěvníky změřil. Když stál za stolem, cítil se mnohem lépe. Sám sobě namluvil, že je to vahou úřadu, a ne prostě tím, že mezi ním a mužem ve vestě byl teď pořádný kus dubového dřeva.

„Dobré odpoledne," pozdravil Ackerby, ačkoli návštěvníkům nic takového nepřál a dobré nebylo. „Vítám vás v sirotčinci Klikatín. A vy jste…?"

Jeho nervozitu ještě prohloubilo, že na něj návštěvníci dál nepřítomně hleděli. Nedokázal určit, co přesně je špatně, ale v jejich pohledech bylo něco… vypočítavého. Jako by ohledně Ackerbyho něco usilovně zvažovali, nějakou podivnou rovnici, která by se mu nejspíš nelíbila.

„A vy se jmenujete?" zopakoval otázku Ackerby, a třebaže nebylo nutné tak prostý dotaz rozvádět, slyšel sám sebe, jak koktá: „Musím vás totiž… zapsat do knihy návštěv. Máme tu… takové záznamy."

Žádost visela ve vzduchu a pomalu umírala hlady.

„Jak se jmenujeme?" zopakoval muž ve vestě po chvíli dlouhé jako věčnost. „Ach, ano. Jména. Promiňte. Jsme tu noví." Jeho temné oči těkaly po místnosti, až jako dvě mouchy spočinuly na Ackerbym. „Říkejte mi třeba Ellicott. Rád vás poznávám."

Ředitel totéž říct nemohl, ale na takový výrok se nedalo nereagovat.

Zkřivil ústa do úsměvu. „Ano, ovšem. Těší –" Zamračil se. „Co prosím myslíte tím *noví*?"

Muž se rozzářil. „Chápu, že máte spoustu práce. Nechceme vás dlouho zdržovat. Hledáme jistého chlapce. Denizena Hardwicka."

Ackerbymu chvíli trvalo, než si hocha vybavil. Na tom ostatně nebylo nic špatného – proto existují záznamy. Člověka neplatí za to, aby znal všechny své svěřence zpaměti. Hardwick byl… malý. Nevýrazný. *Měl… jaké měl vlastně vlasy? Hnědé? Zrzavé?*

Ředitel se zamračil. Jediné, co si ohledně toho chlapce pamatoval, byl fakt, že s ním neměl téměř žádné papírování, což byla ostatně jediná ctnost, které si Ackerby na dětech cenil.

Bylo tam ale ještě něco… Nemohl si vzpomenout…

„Co mu chcete?" otázal se Ackerby.

Cigareta v ženiných ústech se pomalu přesunula z jednoho koutku do druhého.

„Takže tu toho chlapce máte?" Muž si protáhl prsty s křupnutím tak hlasitým, až se ředitel zachvěl.

„Skvělé. Už dlouho ho hledáme. Jsme… jeho příbuzní. Vzdálení."

Ackerbyho polilo horko. Tenhle takzvaný Ellicott mu lže. Tím si byl jistý. Sice nedokázal říct, jak to ví, ale člověk s takovým úsměvem prostě nemůže být příbuzný nikoho na světě, leda tak pavouka.

„Musel bych se podívat do kartotéky," odtušil Ackerby upjatě. K téhle frázi se obvykle uchyloval, když mu odpověď byla známa, ale otázka se mu z nějakého důvodu nelíbila. „To jméno mi něco říká, ale –"

„Nebudeme vás zdržovat dlouho, pane řediteli," odvětil muž ve vestě. „Jen chceme vědět pár věcí. Zaprvé, bylo mu už třináct?"

Aha. Proto mu bylo jméno Hardwick povědomé.

„Vlastně máte pravdu," odpověděl. „Před pár týdny." Rozhlédl se po stole. „Hoši po mně chtěli, abych se jim podepsal na nějaké přání… jsem si jistý, že ho tu někde…"

„To přání je vedlejší," řekl muž tiše. „Už dlouho Denizena hledáme. Je nám moc líto, že jsme nestihli… oslavu." Poslední slovo mu vyskočilo z úst jako šváb. „Nevadí. Kde je teď?"

„Teď?"

Muž si dopnul knoflíky u vesty. „Někdo si pro něj měl o jeho třináctých narozeninách přijet. Někdo další z… širšího příbuzenstva. Měli si ho odvézt, aby mohl začít nový život.“ Zkřivil masité rty do zadumaného úsměvu. „Což je skvělé. Chceme vědět, kam jeli. Kde je Denizen Hardwick teď.“

„Hardwick?“ podivil se Ackerby. „Je dole.“

Muž zbystřil. „Prosím?“

„Je dole. Nejspíš ve třídě, kde by byl?“ Ředitel sirotčince Klikatín se popuzeně napřímil. „Nevím, odkud berete své informace, *pane*, ale nikdo si Denizena Hardwicka neodvezl a chlapec nikde nový život nezačal. Stále je u nás, ať už mu bylo třináct, nebo ne.“

Muž a žena se na sebe podívali.

„Něco je… v nepořádku?“ zeptal se Ackerby. Náhlá vlna vzdoru v něm opadla tak náhle, jako přišla. Netušil, kdo ti lidé jsou, a jejich otázky ho znervózňovaly.

„Ne,“ řekl muž pomalu, jako by to slovo válel na jazyku. „Vůbec ne. A ani ho nikdo nenavštívil?“

„O jeho narozeninách?“ zeptal se Ackerby zmateně. Smysl tohoto rozhovoru mu unikal a za očima cítil nastupující bolest. Srdce mu náhle hlasitě tepalo v uších.

„Kdykoli,“ odtušil muž, „ale o těch obzvlášť. Vzpomeňte si.“

Ackerby zavrtěl hlavou. Oči toho muže byly… divné. Plály zvláštním, kovově chladným jasem. Ackerby si náhle nebyl jistý, co je těžší – hledět do nich, nebo od nich odvrátit pohled.

„Dobrá. Tak tedy. Nestalo se o jeho narozeninách něco podivného? Od půlnoci do půlnoci. Cokoli mimořádného, co by vás něčím zaujalo.“

Tlak v Ackerbyho hlavě povážlivě stoupal. „Pane, nezlobte se, ale –“

„Neptám se na nic složitého, pane řediteli. Zajímá mě oheň, podivná zmizení, zranění, prostorová či světelná zkreslení, zvláštní oživlé stíny…“

Ackerbymu na čele vyrazily krůpěje potu. Pohár trpělivosti, která ostatně nikdy nebyla jeho silnou stránkou, definitivně přetekl.

„Pane, nevím, jaké šílenství vás posedlo, ale vaše dotazy nedávají ani trochu smysl. Napochodujete mi do kanceláře, nepředstavíte se, ničím se neprokážete a začnete mi vyprávět o *zvláštních oživlých stínech*! Kdo si myslíte, že jste?!“

Muž, který se představil jako Ellicott, si povzdechl a přiložil si macatou ruku ke spánku. Přimhouřil oči jako zklamaný strýček a Ackerby náhle zaregistroval podivný, jemný zvuk. Předtím ho v ruchu hovoru sotva postřehl.

Tikot.

Podkresloval jejich slova, rychlý a tichý jako tlukot ptačího srdce. Ackerby na vteřinu spustil návštěvníky z očí a pohlédl na digitální hodiny na stole.

Žena v bílém na něj zavrčela.

Ten zvuk jí unikl z úst jako proud špíny, jako temné elektrizující zavrčení. Když se k němu blížila, něco se jí zalesklo v ústech. Muž ve vestě se vztyčil a postavil se vedle ní.

Jeho hlava sebou trhla na stranu jako had připravený uštknout.

Její hlava sebou trhla úplně stejně.

Ackerby mrkl a v nastalé tmě za víčky mu žena v bílém zmizela za zády. Kolem krku měl náhle čísi ruce, které ho strhly na zem. Na šíji ucítil dech, chladný a zrychlený –

– a Ellicottova ústa vrčela.

Škoda. Taková škoda.

Jeho slova pronikala Ackerbymu do mozku jako ledové špendlíky. Muž si klekl a pohlédl řediteli do očí. Žena v bílém ho pevně držela, bílé prsty sevřené jako ocelové pasti, a přestože Ackerby nebyl žádná sušinka, nemohl se hnout, stejně jako nemohl létat.

Myslel jsem, že se k těmhle věcem nebudeme muset uchylovat. Když nás netlačí čas, umíme být… velmi přesvědčiví. A až bolestně vynalézaví. V tomto případě bohužel nemáme času nazbyt.

Tikot přešel v rachot. V místnosti bylo náhle nedýchatelno. Ředitel Ackerby si koutkem oka všiml, že když muž ve vestě hovořil, ženiny rty přesně kopírovaly pohyb těch jeho.

Teď nám řeknete o každé návštěvě, kterou měl. O komkoli podezřelém. O jakémkoli dopise. O všech, kdo s ním za ty roky, co je tady, navázali kontakt. Na nic nezapomenete.

Muži blýsklo v očích.

Rodina je nám nade vše.

Pokynul své společnici jako profesionál profesionálovi a žena jedním plynulým pohybem zlomila Ackerbymu klíční kost.

Ředitel zavyl.

Nedokázal určit, jak dlouho ho drželi. Hodinu, možná déle – dost dlouho na to, aby vydoloval z paměti úplně všechno, co o Denizenu Hardwickovi věděl. Moc toho nebylo, ale návštěvníci ho nutili procházet vše znovu a znovu.

Denizena Hardwicka umístili do sirotčince Klikatín, když mu byly dva roky. Nikdo ho nikdy nenavštívil, nikdy mu nepřišel žádný dopis a jeho třinácté narozeniny proběhly naprosto hladce. Teprve, když se ředitel rozplakal a počtvrté vše znovu převyprávěl, železné sevření na šíji povolilo.

Klečel před nimi na kolenou, chvěl se bolestí a před očima měl mžitky, a přesto se zdálo, že oba návštěvníky vidí zřetelněji než kohokoli kdy dříve.

To, jak kývali hlavami.

Jak podivně tvrdou měli kůži, jako by byla pokrytá nehty nebo zuby.

Jak zářivě a prázdně se usmívali.

Zvláštní, pomyslel si muž ve vestě, když bylo po všem. Jestli si pro něj nepřišla o jeho narozeninách… tak pro ni možná není důležitý a v tom případě nemá význam ani pro nás. Co se dá dělat. Chaos je nám milejší než řád.

Poplácal Ackerbyho po slzami zbrocené tváři.

Děkujeme vám, řekl. Žena v bílém se v posměšném gestu uklonila. Vykročili ke dveřím, když vtom se muž náhle otočil a zkoumavě na Ackerbyho pohlédl. Potěšil jste nás, řediteli Ackerby. A líbí se nám tady. S požitkem nasál okolní vzduch. Vytrpěl jste si svoje. Možná byste rád, aby něco z té bolesti na oplátku zakusil mladý Denizen. To chápeme. A schvalujeme.

Tikání teď znělo slaběji.
Jen trochu víc utrpení na tom světě.
Kdesi v dálce klaply dveře.
Víc nežádáme.

1

ZNOVUNALEZENÁ TETA

O ČTYŘI MĚSÍCE POZDĚJI – 2. ŘÍJNA

„Ale já nemám tetu."

Denizen Hardwick nedůvěřivě pohlédl na vzkaz, který držel v ruce. Takhle se díval téměř na všechno a měl pro to ideální vzhled – úzkou tvář, dlouhý nos a bystré šedé oči ostré jako břitva.

Vzkaz, který našel to ráno na své posteli v ložnici 4E, podrobil takové porci nedůvěry, až se skoro divil, že ho na okrajích nesežehl plamen.

SPOJILA SE S NÁMI TVÁ TETA. VEZME SI TĚ NA PÁR DNÍ K SOBĚ. PŘIJEDE PRO TEBE V ŠEST ODPOLEDNE. SBAL SI TAŠKU.

ŘEDITEL ACKERBY

„Já vážně nemám tetu," prohlásil znovu Denizen. Ani napodruhé ta věta nezněla o nic míň hloupě.

„No, tak úplně pravda to není," namítl jeho nejlepší kamarád, Simon Hayes, s očima upřenýma na vzkaz. „Prostě jen nemáš žádnou tetu, o které bys věděl."

Ložnice 4E byla dlouhá místnost s vysokým stropem jako stvořeným pro pavučiny. Mohutnými okny pronikalo dovnitř slabé říjnové slunce, okenní rámy občas v poryvu větru zahrčely.

Stálo tu dvanáct postelí, teď během oběda bylo ale deset z nich prázdných. Většina klikatínských sirotků běhala venku, protože slunečný den byl v těchhle končinách v říjnu velká vzácnost a nikdo další neobdržel tajemný vzkaz, který by mohl zkoumat.

Denizen si prohrábl husté ryšavé vlasy. Na svůj věk byl celkem malý, a jestli se brzy trochu nevytáhne, zůstane už malý nadosmrti. Pihy, jimiž měl v létě posetý nos a tváře, teď před zimou jako mávnutím kouzelného proutku zmizely. Až na tu jednu na rtu.

Denizena by v životě nenapadlo, že člověk může mít pihu právě na rtu. Možná je jediný na celém světě, koho to potkalo. Třeba je to osudové znamení, které ho předurčuje k velkým věcem… ale o tom pochyboval. Denizen Hardwick nebyl z těch, kteří věří na zvláštní náhody – ať už šlo o charakteristické pihy, záhadná mateřská znaménka nebo tetičky spadlé z nebe.

Denizen Hardwick byl tělem i duší skeptik.

„Já fakt nemám… Hele, jestli mám tetu, tak kde tedy posledních jedenáct let byla?“

„Nedá se něco zjistit z toho vzkazu?“ zeptal se Simon. V nově zřízené knihovně měli slušnou sbírku detektivek a Simona odjakživa zajímalo, co všechno se dá vyčíst z těch nejmenších detailů.

Denizen vzkaz zevrubně zkoumal. Dalo se z něj bohužel poznat jen to, že je napsaný na žlutém kancelářském papíře, což znamenalo, že pochází přímo ze stolu pana ředitele, a tudíž není radno mu odporovat, podobně jako nediskutujeme například s gravitací. Jinak byl list se vzkazem naprosto bezostyšně bez jakýchkoli stop.

„Ne,“ odvětil. „Je mi líto.“

Postele Denizena a Simona spolu sousedily od chvíle, kdy oba chlapce v jejich třech letech umístili vedle sebe v ložnici 1A v přízemí. Tak začalo jejich přátelství. Tajné noční výměny knížek, přirozená zvídavost a společná nechuť ke sportování jejich přátelství jen utužily.

Denizen toho na Simonovi obdivoval spoustu, ze všeho nejvíc si ale cenil jeho klidné povahy. Simon vyzařoval klid podobně, jako slunce sálá teplo. Bylo prakticky nemožné se na něj zlobit. Bylo dokonce nemožné zlobit se v jeho přítomnosti. Rozhovor se Simonem měl tišící účinky čerstvě načechraného polštáře.

Zlomyslnou náhodou nebo možná řízením osudu typickým pro nerozlučná přátelství pobral Simon všechnu výšku, které se Denizenovi nedostalo. Jeho obrovský zimní plášť jen zvýraznil jeho vytáhlou postavu – když v něm teď ležel natažený na pelesti, vypadal jako vrána s šátkem kolem krku.

„Ale proč teď?" trval na svém Denizen. „Proč se ke mně hlásí až teď?"

„Možná jí trvalo roky, než tě našla," nadhodil Simon. „Nebo čekala, až budeš starší." Na chvíli se zamyslel. „Možná je pořád na cestách a tobě ještě nebylo dost, abys mohl cestovat s ní. Nebo aby tě mohla nechat samotného ve svém obrovském domě."

„V obrovském domě?"

„Nikdy nevíš."

„Pochybuju, že má velký dům."

„Proč by nemohla? Třeba je to děsně bohatá špionka. To by vysvětlovalo, kde byla celou tu dobu. Nebo má možná vlastní továrnu na čokoládu."

Denizen obrátil oči v sloup.

„Čokoládová špionka," trval na svém Simon. „Řeší mezinárodní krize nenápadným podáváním malých dávek nugátu."

Něco Denizenovi říkalo, že by možná měl mít větší radost. Příbuzný, který se zničehonic zjeví, aby vás odvezl pryč? Většina dětí a teenagerů v Klikatíně o něčem takovém sní celý život.

Přesně to Denizena trápilo. Sny jsou ošemetná věc. Neustále se mu v noci zdál jediný sen, alespoň donedávna.

Od letošního léta se mu ale zdával ještě jeden. V tom snu ho pronásledovala postava v bílém, plula potemnělými chodbami Klikatína jako podivná skleněná můra. Postava se v tom snu pokaždé zastavila,

její alabastrové ruce pohladily dveře každé ložnice, až našly tu jeho, a ona potichu vklouzla dovnitř…

Zavrtěl hlavou. Rozhodně si nepřál, aby se něco takového vyplnilo.

Možná měl Simon pravdu. Možná je jeho teta vážně čokoládová špionka. Možná nadešel v Denizenově životě čas na změnu. Míň pochybování. Víc útočné nutelly.

Ztěžka dosedl na postel, která pod ním pronikavě zavrzala. Byla na odpis, ostatně jako všechno v Klikatíně. Sirotci se museli spokojit s vyřazeným vybavením a dary, a protože ani Simon, ani Denizen nespadali do běžné výškové kategorie, zpravidla na ně zbylo to nejhorší – spíš veteš na vyhození než solidní obnošené šatstvo, vše narychlo spíchnuté hromadou spínacích špendlíků, takže když hoši zrychlili krok, chrastili jako kostlivci.

Vrzání postele Denizena nevzrušovalo – bylo pod ní tolik knih, že se nebylo kam propadnout.

Jeden ze Simonových detektivních hrdinů prohlásil, že o člověku se toho dá hodně vyčíst z obsahu jeho knižní poličky, zběžná prohlídka Denizenovy sbírky by mu ale prozradila jen tolik, že Denizen má rád slova. Vedle *Lásky na otevřeném moři* ležela na jeho nočním stolku *Politika renesanční Itálie.* (Všechny knihy v majetku sirotčince byly dary z veřejných sbírek a Denizen si roky lámal hlavu, koho napadlo věnovat sirotčinci knihu o středověké politice.) A přestože některé tituly byly zachovalejší než jiné, všechny mezi dětmi kolovaly, dokud se úplně nerozpadly.

Teta by mohla mít knihy, pomyslel si Denizen a okamžitě tu myšlenku zahnal, ještě než v něm mohla začít hlodat.

Neodjíždí přece do nové rodiny. Nezačíná mu nový život. Jen dostal volno, aby se na něj mohl podívat nějaký cizí člověk. Jestli se pak tahle tajemná teta rozhodne, že se s ním chce znovu vidět, budiž, ale nehodlal si dělat marné naděje, aby nebyl následně zklamaný.

Ze všeho nejdřív ji pořádně vyzpovídá.

O jedné věci se před ním Simon nezmínil. Ani nemusel, znal Denizena až příliš dobře. Denizen byl jedním z pouhých několika

dětí v Klikatíně, které o svých rodičích nevěděly vůbec nic. Samozřejmě znal jejich příjmení. Věděl, že rodiče existují… Jinými slovy: věděl, že je v sirotčinci z nějakého důvodu, ale vůbec netušil z jakého.

Simon v tom měl jasno. Jeho rodiče zemřeli při autonehodě. Pan Colford, zdejší angličtinář, vozil Simona každý rok o výročí jejich smrti na hřbitov k jejich hrobu. Michael Flannigan, Denizenův soused o dvě postele dál vlevo, přišel o rodiče při požáru. Maminka Samanthy Hastingsové umřela na… Vlastně to nikomu neřekla a nepsaným pravidlem Klikatína bylo, že když o tom člověk nechtěl mluvit, nikdo neměl právo to z něj tahat.

Ale Denizen to prostě nevěděl.

Ten první sen, který se mu zdál celé roky, bylo tohle: Sklání se nad ním žena – drobného vzrůstu jako on, ačkoli těžko říct, vzhledem k tomu, že k ní zvedal hlavu. Objímá ho. Voní po jahodách. Zpívá… něco o temnotě…

Otce si Denizen nepamatoval vůbec.

Simon po něm loupl pohledem a účastně se usmál. Přesně věděl, co se Denizenovi honí hlavou.

„Hele," řekl, když se ozvalo zvonění, které ohlásilo konec polední pauzy, „budu muset do třídy. Řeknu paní Hynesové, aby tě omluvila, že musíš balit."

„Balení mi zabere sotva deset minut. To nestojí za –"

„No tak fajn," ušklíbl se Simon. „Řeknu jí, že budeš za chvíli ve třídě. Asi by sis měl říct i o nějaké extra úkoly, co ty na to?"

„Haha," řekl Denizen a zazubil se. „To určitě."

Rozpačitě se na sebe zadívali.

„Je to jen na den, na dva," pokrčil rameny Denizen. „Zítra budu nejspíš zase doma."

„Já vím," odpověděl Simon. „Hele… koukej si to užít, jo? Promluv si s ní. Snaž se to nepřekombinovat. Jestli si bude vyčítat, že se o tebe nestarala, klidně se od ní nech rozmazlovat. Uvidíš, jak se to vyvrbí. Držím palce."

Denizen měl rád slova, ale neznamenalo to nutně, že vždycky ta správná našel. Místo toho Simona krátce a pevně objal.

A pak se zmuchlaným listem papíru v ruce osaměl.

Dvůr mezitím utichl. Denizen si povzdechl. I když vyhlídka na několik hodin nenadálého školního volna vypadala lákavě, nepohrdl by společností. Stejně se nedokázal na nic soustředit, výraz *znovunalezená teta* mu vířil hlavou jako zbloudilá včela. Teď byl se svými myšlenkami sám a nemohl si pomoct, omílal je pořád dokola.

Denizen Hardwick má tetu. Kde ale celou tu dobu byla?

Možná nevěděla, že existuje. Rodiny se stále o něco hádají – to byl ústřední motiv jak *Lásky na otevřeném moři*, tak *Politiky renesanční Itálie* –, možná po něm teta začala pátrat až teď. Je to teta z tátovy, nebo z máminy strany? Co se stalo, že s ním ztratila kontakt?

Žaludek měl jako na vodě. Hodlá se jí zeptat na tolik věcí. Bude teta plakat? On plakat rozhodně nebude – to by byl děs. Ona by ale mohla. Budou se objímat? Nebude to trapné?

Denizen si zkusil představit, jak to celé proběhne. Odhadoval, že teta bude drobného vzrůstu, možná bude mít jeho oči a vlasy. Neměl se ale ve svých vizích čeho chytit. V duchu mu vyvstala mlhavá představa buclaté ženy s rusými vlasy, s rysy, které byly podivnou směsicí těch jeho, a klikatínské kuchařky, růžolící paní Mollinsové – nejtetičkovatější ženy, kterou znal.

Představil si, jak ta podivná Mollinsovic půlteta padá na kolena a pláče, jakmile ho spatří. Denizen se ošil. Z té představy ho zamrazilo. Ale na druhou stranu, kdyby to divné tetičkovské líbání mělo vést k objasnění jeho minulosti…

Pokud šlo o Denizena Hardwicka, nemohl se dočkat, až bude šest večer.

2

REALITA

Slunce vzalo uplynulý den a stáhlo ho s sebou za obzor.

Bylo tři čtvrtě na šest odpoledne a Denizen stál ve vestibulu před hlavním vchodem s taškou u nohou. Balení mu trvalo déle, než čekal. *Co si tak člověk bere na setkání se znovunalezenou tetou?*

Nakonec se rozhodl pro zimní bundu a pár svršků na převlečení. Nic lepšího od něj nemohli chtít, vždyť vůbec netušil, kam pojede. Pokud by to mělo jeho tetě nějak vadit, její chyba. Nemá kolem toho dělat takové tajnosti.

Čas od času se Denizen nenápadně ohlédl na vstupní dveře, jako by se chtěl ujistit, že je sirotčinec pořád na svém místě. Což bylo poněkud dětinské. Vždyť bude pryč jenom den nebo dva. Bude se muset vrátit – má tu knihy. Teta ho beztak chce jen vzít na večeři, aby zahnala výčitky, že byla po většinu jeho života pryč.

Proti tomu samozřejmě nic neměl. Roky si vystačil sám. Nepotřeboval, aby se teď znenadání někdo milostivě zjevil a začal mu *pomáhat*.

Bude ale spolupracovat; alespoň dokud mu teta neodpoví na každou otázku, která ho ohledně jeho rodičů napadne. Barva očí, barva vlasů, jejich oblíbené jídlo – byl v pokušení sestavit si celý seznam takových otázek, ale pak usoudil, že by mohl vypadat jako blázen.

Nebo taky ne. Žádné striktní pravidlo, co už je bláznovství a co ještě ne, nejspíš není. *Kolikrát za život se člověku stane něco takového?*

Znovu se otočil a pohlédl na Klikatín. Tohle místo nebylo vždycky jen sirotčinec – zatímco stěny učeben byly obezděné zbrusu novým světlým kamenem, ložnice se svými věžemi, vížkami a ponurými sloupy vypadaly mnohem starší. Ostatně, proč ty vysoké kamenné zdi? Denizenovi připadaly neúměrně velké. Chápal, že sirotčince nějaké zdi mít musí, už kvůli notorickým útěkářům, ale *tyhle* zdi nejspíš kdysi dávno sloužily nějakému jinému účelu, ledaže byli tehdejší sirotci mnohem větší a dštili oheň.

I vstupní brána v sobě měla něco středověkého – obří konstrukce z černého dubu a železa, povrch zbrázděný stovkami let vichrů a dešťů. Když byl Denizen malý, projel svými prstíky každou rýhu v prastarém dřevě a v duchu si přitom promítal dávné bitvy a divoké řinčení nepřátelských mečů.

Brána vyznačovala hranice jeho dětství, začátek a konec všeho, co znal.

Ředitel Ackerby prošel beze slova kolem Denizena, natáhl dlouhou paži a namířil k bráně černý ovladač. Vrata se s vrčením rozestoupila, zavěšená na mohutných elektronických pantech, lesklý kov kontrastoval s věkem zčernalým dřevem a před dvojicí se otevřel pohled na zátoku a nedozírnou mořskou dálku.

Sirotčinec Klikatín na ostrově Achill byl nejzápadnější budovou v Irsku. Denizenův učitel zeměpisu pan Flynn na to byl vždycky z nějakého důvodu jaksepatří pyšný, jako by svět nebyl kulatý a každé „nejzápadnější místo“ nebylo nejzápadnější, jen dokud se člověk neocitl zase o něco západněji.

O něco výš se tyčily Benmorské útesy a ohnutý prst mysu Moyteoge (komolený k nepoznání celými generacemi neznalých jeho správné výslovnosti) a dál na západ byl už jen oceán – obrovská šedá masa vody a pěny rozprostírající se odsud až k východnímu pobřeží Ameriky. Jednou se k útesům vydali se třídou, vylezli na ně a rozhlíželi se po ocelově šedém moři. Mořský vítr chutnal slaně a prázdně.

Většina studentů se raději dívala na východ směrem k široké kapse zátoky Keem Bay, k vesnicím a mostu vedoucím na pevninu – na níž se v bledých odstínech zelenalo Irsko –, ale Denizena vábilo moře. Bylo uhrančivé. Všechen ten prostor, ta smutná prázdnota. Tady se rodí bouře.

Koutkem oka mrkl na Ackerbyho. Tak ředitele pozoroval každý – jako když hledíte na obludu. Dívat se řediteli do očí znamenalo svést souboj s jeho pohledem.

Teď ale ředitel Ackerby jen tupě zíral do večerního šera a tvářil se zachmuřeně. Denizen se opatrně osmělil a prohlédl si ho pořádně. Bylo zvláštní nepokrytě hledět na někoho, koho jste dosud vídali jen úkosem. Jako by se Ackerby nějak… zmenšil.

Zbavený kouzla letmých pohledů vypadal ředitel jako volavka zachráněná z ropou zalité pláže – nahrbený, zkřehlý a odevzdaný. Asi měsíc už nosil ruku zavěšenou v ramenním závěsu. Kohokoli jiného z personálu by se Denizen už dávno zeptal, co se stalo, ale Ackerbyho ne. Ředitel s dětmi zásadně nemluvil. A když už ano, oslovoval je zásadně *hochu* nebo *děvče*, jako by s obtížemi vyslovoval latinský název nějakého exotického hmyzu. V poslední době skoro nevycházel z kanceláře. O tom proč kolovaly v sirotčinci nejrůznější zvěsti.

Oba hleděli do tmy mlčky, což znamenalo, že Denizen to auto nejprve zaslechl a až potom uviděl.

Takhle daleko od civilizace bylo v kopcích ticho jako v hrobě, ačkoli v létě sem tu a tam zaznívalo vzdálené čmeláčí bručení bachratých autokarů, kterými se po silnicích kodrcali výletníci do Keem Bay.

Tenhle vůz tak ani trochu nezněl. Zvuk motoru k němu dolehl tmou jako dech nějaké velké šelmy – ne lva nebo tygra, spíš něčeho pradávného. Denizen vysloveně cítil, jak mu tiché předení vozu duní v hrudi.

Když auto vplouvalo do brány, i v té naprosté tmě se lesklo – jednolitá masa skla a černočerného kovu, obrovská, starodávná a prosycená zápachem motorového oleje. Mělo kouřová skla, která vůbec neodrážela světla Klikatína. Když vůz s vrčením zastavil, rozsvítila

se přední světla. Ozval se zvuk, jako když blesk projede polštářem. *Brššš-cvak*. Světla zářila tak jasně, že vymazala ze zemského povrchu všechno ostatní. Když v jejich dvojitém kuželu zavířila oblaka prachu, Denizen i Ackerby bezděky o krok ustoupili.

Denizen zmateně zamžoural do jasu. *To auto sem přijelo s vypnutými světlomety?*

Dveře se otevřely.

Protože si Denizenovy oči stále přivykaly záplavě světla, jeho první dojem z cizince sestával výhradně ze zvuků: chřestýší cvakání navíjeného bezpečnostního pásu, zavrzání páru kožených bot na štěrku a dlouhé spokojené vydechnutí, když muž vystavil tvář zimnímu chladu.

Cizinec se usmál. „Zdravím."

Denizen nasadil jednu ze svých grimas. Měl jich v zásobě spoustu. Tohle byl výraz č. 13. ‚Tázavý pohled'. Svou tetu sice nikdy neviděl, ale tak nějak předpokládal, že to bude… ehm… žena.

Možná osobní řidič? Tomu by odpovídalo to auto, ale nenosí snad řidiči uniformu? Šoférská čepice, livrej se zapínáním na stranu, páteř rovná jako pravítko…

Muži před ním by nedovolili přiblížit se k žádnému vojenskému útvaru ani na sto metrů. A to ani o dovolených. Denizen přesně nevěděl, co v něm budí ten dojem – zda hříva dlouhých tmavých vlasů, která muži splývala po ramena, nebo jeho drahý uhlově černý oblek – ale když k nim cizinec vykročil, Denizen usoudil, že je to nejspíš jeho úsměvem.

S takovým byste v armádě nevydrželi ani minutu. Muž se zubil jako profesionální lupič.

„Jensen Interceptor," řekl, a když viděl, jak se Denizen tváří, roztáhl ústa do ještě širšího úsměvu. „Myslím to auto. Mně by takové jméno neprošlo." Dlaní v rukavici uchopil Denizenovu ruku a rázně mu jí potřásl.

„Jsem Graham McCarron."

„Těší –" zajíkl se Ackerby.

Denizen nikdy předtím neviděl, že by ředitel nenacházel slova. Možná to bylo tím, že McCarron nejprve potřásl rukou Denizenovi – dospělí mají přece svůj tajný klub, jehož pevně daná hierarchie se nesmí narušovat tím, že by se dítěti prokazovala stejná úcta –, je ale možné, že to bylo samotným McCarronem. Budil dojem člověka, v jehož přítomnosti jiní ztrácí řeč často. Možná jim ji krade ten jeho úsměv.

Oba muži si potřásli rukama.

„Ředitel Ackerby. Těší mě."

„Opravdu?" mrkl na něj McCarron a pak se otočil zpět k Denizenovi, jako by byl Ackerby vzduch. Denizenovi zacukalo v koutcích. To ho povzbudilo, aby promluvil.

„Vy jste… chci říct, teta… sedí v autě?" Denizen věděl z filmů, že když člověk získá jisté postavení, nemusí ani vystupovat z auta, aby se s někým pozdravil. Lidé, kteří s ním chtějí mluvit, k němu nastoupí sami.

„Je v práci," odpověděl muž, „poslala mě, abych tě vyzvedl. Jsme kolegové." Pohlédl na tu neveselou kupu zvětralých zdí, která byla po jedenáct z celkových třinácti let Denizenovým domovem.

„No tedy, pěkné místo," prohlásil vesele. „Úplné…" chvíli hledal správná slova, „… slzavé údolí smutku a utrpení. Ideální místo pro podzimní depresi."

Denizen nadzvedl obočí. S dětmi z Klikatína se rozhodně nejednalo v rukavičkách. Chápaly, že je potkalo *neštěstí*, že ono *neštěstí* je důvod, proč nejsou doma s rodinou, ale že je tu zároveň potkalo všechny a to je sbližuje. Lidí, kteří mají oba rodiče, poznal Denizen za život jen pár. Člověk se zkrátka musel s tím, co se mu stalo, naučit žít.

Tohle všechno věděl, ale nikdy předtím neslyšel nikoho tak nenuceným tónem zdůrazňovat, jaký je Klikatín obraz bídy. Po očku se podíval na Ackerbyho, jako by čekal, že se ředitel ohradí a bude sirotčinec bránit, ale zdálo se, že ten nemá žádnou chuť pouštět se do hádky.

Naopak… Ackerby vypadal ustaraně. Ustaraněji, než ho Denizen kdy dřív viděl. Ředitel vždycky nasadil ten svůj obvyklý kyselý výraz, masku muže znechuceného světem. Dnes to ale bylo jiné. Ackerby byl vyděšený.

„Pane řediteli? Je všechno –“

„Asi bych vám dvěma měl dát chvilku,“ řekl McCarron, vytáhl z kapsy kapesník a začal leštit pomyslnou skvrnu na kapotě interceptoru, „abyste se mohli rozloučit, uronit slzu a tak.“

Ackerby se na Denizena ani nepodíval. Místo toho tiše zadrmolil jen tak napůl úst: „Promiň, hochu. Já… já… snad bude všechno v pořádku. Ano, ano. Rodina –“

Po celou dobu nespouštěl oči z McCarrona.

„Rodina je nám nade…“

Při těch slovech sebou ředitel trhl.

„Pánové?“ McCarron zkoumavě hleděl na dvojici a kapesník mu povlával v ruce.

Ackerby zamrkal a promnul si obličej dlaní. Rozhodně dnes nebyl ve své kůži.

„Tak už běž,“ hlesl.

Výraz č. 13 ‚Tázavý pohled‘ v tu ránu nahradil výraz č. 8 ‚Něco důležitého mi tady uniká, což není fér, protože se mě to týká‘.

Bohužel nezbývalo než se s tím smířit. Takže když McCarron otevřel dveře spolujezdce, Denizen nastoupil a položil si tašku na klín. Uvnitř vozu bylo ve srovnání s venkovní zimou příjemně teplo. Interceptor měl interiér vyvedený v bílé kůži, palubní desku vykládanou dřevem – a dělal čest svému jménu interceptor neboli *stíhač*. Kdyby za sebou Denizen zavřel dveře, mohl si docela dobře představit, že sedí v průzkumné ponorce nebo v kokpitu tryskáče.

Ackerby a McCarron spolu hovořili.

„Mám někde něco podepsat?“

„Ne, ne… jen… jen běžte.“

Denizen se paradoxně cítil trochu zklamaný tím, jak rychle se ho Ackerby zbavil – *skoro to vypadá, jako by ho někdo měl celou dobu na mušce*.